

1. L'accident d'en Punxetes

Atret per l'olor dolça dels plàtans madurs, encara calents del sol, en Punxetes, una guineu voladora, es va llançar sobre el ram que penjava d'un plataner i en va arrencar un tros d'una queixalada. Va desplegar les ales i va aixecar el vol per buscar un lloc més discret on menjar-se'l. El pes de la fruita l'obligava a volar baix, planejant arran de terra en una nit sense lluna. De sobte, va sentir una esgarrinxada a l'ala dreta. Va xisclar de dolor. Alguna cosa punxeguda li havia travessat la membrana i havia quedat atrapat en un d'aquells filats amb què els humans protegeixen les plantacions d'animals com ell. Va provar d'alliberar-se'n, però, com més ho intentava, més s'entortolligava.

Quan els primers raigs de sol es filtraven entre les fulles, una colla de lèmurs s'hi van acostar tímidament:

- Com està la rufa? - va preguntar un cua anellada.
- Sembla que té una ala malferida - va badallar una lèmur ratolí -. L'hem vigilat tota la nit i ara s'ha adormit.
- Tothom a cobert! - va avisar un blanc sifaca, saltant entre els arbres -. S'acosta un fossa!

Lèmurs de totes les classes van sortir dels seus amagatalls i d'una revolada es van enfilat a la xarxa on hi havia en Punxetes. En un tres i no res, el van alliberar i el van dur a un cau secret, entre les arrels d'un baobab gegantí.

- Tranquil, aquí estem fora de perill!
- Moltes gràcies! Em dic Punxe...
- Ssssst! - una lèmur marró els va fer callar des d'una branca.

I va aparèixer un fossa, el més gran depredador de l'illa. Podien veure les seves urpes des de l'amagatall i la llarga cua recaragolant-se com una serp a punt d'atacar. L'animal més poderós de Madagascar havia seguit el seu rastre!

Dins del cau no s'atrevien ni a respirar. Fins que una colla de sifaques van entrar en acció, xisclaven i feien acrobàcies entre les branques, com si el circ hagués arribat al bosc. El fossa va alçar el cap i, d'un salt, va grimpar veloç tronc amunt per perseguir-los.

- No pateixis, no els atraparà pas!
- Segur? - va dubtar en Punxetes -. No hi ha ningú capaç de guanyar un fossa. Ho tenen tot; són àgils, forts, intel·ligents. Potser si els sifaques sabessin volar...
- Però nosaltres fem pinya; ens hem organitzat. Ens protegim i ens ajudem els uns als altres. Contra això no hi té res a fer, ni el fossa ni ningú!
- Via lliure! - va avisar al cap d'una estona una camaleona camuflada entre el fullatge -. Ja podeu sortir.

Havien de trobar un altre refugi, en Punxetes tenia un bon estrip a l'ala i no es podia enlairar. Les seves potes estaven fetes per volar o per penjar-se de cap per avall, no pas per caminar. S'arrossegava, es queixava, esbufegava i estirava els dits com si volgués escalar. Llavors, de sota uns arbustos, una tortuga va treure el cap. Tenia la closca grossa i arrodonida amb tot de ratlles daurades, com si portés un cel estrellat a l'esquena.

- Soc una mica lent, però, si et pots enfilegar sobre meu, jo et portaré.

El va dur fins a una cova estreta que l'aigua havia excavat entre les roques quan les pluges encara eren abundants a l'illa. El fossa era massa gros per entrar-hi i allà estaria segur fins que se li curés l'ala.

- No pensava que fos tan perillós viure a la part baixa del bosc! - va reconèixer en Punxetes.
- Què n'heu de saber vosaltres, els ratpenats! - li va retreure un sifaca -. Aneu sempre a la vostra, allà dalt!
- Les rufes, rai, que hi podeu veure! - es va queixar un petit ratpenat des de les profunditats de la cova -. I mengeu fruita, que és molt més fàcil de trobar. Els insectes, nosaltres, els hem de caçar!
- I se'n cruspeixen tanta, de fruita, que no en deixen per a ningú més!

- Què voleu que hi faci jo, si he tingut la sort de néixer amb ales. I la fruita sempre ha estat per a qui arriba primer. Potser que espavileu una mica, que ja se sap, els lèmurs us passeu el dia jugant!
- Cadascú és com és; som diferents i això és bo - va dir el vell tortuga -. El problema és quan les diferències fan que alguns ho tinguin més fàcil. Com el fossa, que controla tot el territori. O els humans, que ho acaparen tot i ens deixen sense aigua i sense arbres.
- Que sempre s'hagi fet així no vol dir que sigui correcte... - va opinar la petita lèmur ratolí.
- Si una cosa no és justa s'ha de poder canviar - va afegir la camaleona -. Per això, ja fa temps que ens cuidem aquí baix.
- De cuidar també en sabem les guineus voladores - va presumir en Punxetes.
- Ja..., però només ho feu entre vosaltres - va observar un sifaca -, i també cal pensar en la resta. Sobretot en qui sempre té les de perdre.
- I què hi podem fer les rufes?
- Doncs, com que ho teniu més fàcil, podeu menjar una mica d'aquí i una mica d'allà - va proposar la cua anellada -. Així sempre quedarà fruita als arbres i no ens costarà tant trobar-ne.
- I encara que els fosses no siguin un perill per a vosaltres - va afegir la petita ratolina -, si en veieu algun des d'allà dalt ens podeu avisar i així ens podem amagar.

Tortugues, camaleons, lèmurs de tota mena i, fins i tot, els ratpenats van cuidar en Punxetes en aquella cova, fins que l'ala se li va curar. Des d'aleshores, les guineus voladores també s'han unit a la revolució i l'equilibri va tornant als boscos de Madagascar.

2. El rossinyol del vent

«Fiuu..., fiuu...», se sentia per tota la vall. De vegades els xiulets eren aguts i més aviat curts; d'altres sonaven com un udol llarg i ploraner. «Fiuuuuu...». Venien del nou molí de Miralvent, un aerogenerador que havien plantat feia poc dalt del turó. Un gegant blanc que empaitava el vent amb les seves aspes i les feia girar, convertint la tramuntana en electricitat.

Aquell era un molí molt especial: el primer del país, i potser de tot el món, que no era d'una empresa elèctrica sinó d'un poble sencer. La notícia havia sortit als diaris. En parlaven a la ràdio i també a la televisió.

Tenia pàgina web pròpia, on s'explicava la seva història, hi havia fotos de la seva construcció i selfies de la gent que hi anava d'excursió. Una webcam el gravava dia i nit i un marcador digital calculava els watts que sortien del seu generador.

- Avui, a Miralvent, hem fet història! - va dir l'alcaldeessa, el dia de la seva inauguració -. Esperem que més pobles i ciutats facin com nosaltres i apostin per energies netes i renovables!

No hi faltava ningú, tot el poble havia pujat fins al Turonet en cercavila, amb una xaranga esbojarrada al capdavant que feia ballar tothom amb el seu ritme enganxós. A l'esplanada de sota el molí, s'hi van fer jocs, tallers i un dinar popular. El vent del nord va començar a bufar i el molí es va posar a xiular.

- Soc únic. Soc el millor! - escampava als quatre vents -. De la tramuntana en faig megawatts!

La gent no el va pas entendre, però semblava que cantés i ho van trobar d'allò més divertit. Algú va treure el mòbil i el va gravar: «El molí cantaire», «El rossinyol del vent», deien per internet. El vídeo va tenir molt d'èxit i es va fer viral. Era famós i tothom volia sentir-lo xiular en directe, tocar-lo i fer-se fotos amb ell.

- Soc un exemple a seguir! Què faríeu sense mi? - xiulava un dia, tot orgullós.
- Sense mi..., sense mi... - van repetir les muntanyes.

Passaven els dies i les setmanes, i aquella era l'única resposta que sentia. A poc a poc, les pales se li van anar fent pesants i va perdre les ganes de xiular. No li servia de res que l'anés a veure tanta gent, ni les coses boniques que es deien d'ell. Allà dalt, tan lluny de tot, se sentia cada vegada més i més sol.

- Necesito algú amb qui xerrar! - va sospirar un vespre.
- Si no fos perquè la fama t'ha pujat tant al cap... - es va sentir de lluny.
- Qui ho ha dit això?
- Jo mateix! - hi va tornar -. Soc el molí de Can Ribes i vaig ser el primer d'arribar. Jo també era important, però, veus?, ja gairebé ningú es recorda de mi. Fa temps que vaig perdre les pales, i el capell se'm va ensorrar. La mainada juga al voltant de la meva torre com si fos la d'un simple castell. M'hauries d'haver vist fa dos-cents anys! Quina antenada! Se'm veia des de tot arreu. De les meves moles, què n'haig de dir! En sortia la farina més fina. Venia gent de tota la contrada a moldre la collita amb els carros plens de blat a vessar!
- Ja ho deia la senyora Carmeta: Miralvent és terra de vent, i de molins! - va exclamar una segona veu.
- I tu qui ets? - No es creia el que estava passant.
- El molí de Can Pujolàs, per servir-te! Jo soc aiguader, i en queden ben pocs com jo, que bombin l'aigua de sota terra només amb la força del vent! Rego tots els horts del mas i, si em deixessin, podria amb molt més! No em veus aquí baix? Tinc la cua pintada de groc i les veles, totes juntes, en ramell.

El de Can Pujolàs era a l'entrada del poble, envoltat de prats. Tenia vuit pales unides en cercle, com un ventilador gegant damunt d'una estructura de ferro no gaire gran. La cua en forma de fletxa li feia de timó i l'orientava sempre de cara al vent.

El sol s'amagava darrere les muntanyes i el cel anava canviant de color: ara taronja, ara vermell, ara lila tirant a blau...

- Ei, que nosaltres també hi som! - van xiular tot de veus -. Som darrere teu, si et gires una mica ens guiparàs.

Els va fer cas, va fer virar la góndola cent vuitanta graus i els va veure: l'un al costat de l'altre, resseguint la silueta de la carena. Eren els molins del parc eòlic veí, que vigilaven l'horitzó. Ell no ho sabia, però sempre havien estat allà.

- Nosaltres, un dia també vam ser novetat - li van explicar a quatre veus, com una coral -. A la comarca no es parlava de res més! Hi havia gent que no ens hi volia per a res, i d'altres que celebraven la nostra arribada dient que per fi, el món, estava canviant...

Aquell vespre, el veïnat del poble parava l'orella preocupat.

- Què els passa a les bruixes de Llers, avui, que no paren de xiular? - es preguntaven des del llit.

Es va fer de nit i la tramuntana va donar pas al serè. La calma i el silenci van inundar la vall i tothom es va adormir. Des d'aquell dia, el rossinyol només xiula de tant en tant, ara ja sap qui és i no s'ha sentit sol mai més. Des del seu turó té una sola missió: com tots els molins, captura l'energia del vent i la posa al servei de la gent.

3. Unes bombers molt animals

Negre, tot era negre al seu voltant. L'escorça i les branques dels arbres estaven carbonitzades. N'hi havia que encara conservaven les fulles i algunes pinyes torrades pel foc. El fum havia ennegrit les roques i la sorra del camí. El bosc feia olor de cendra i de carbó. Era com una enorme llar de foc apagada.

Cada any, les nenes i els nens de l'escola començaven el curs fent una excursió pels voltants del poble. Aquesta vegada, però, no dinarien a l'ombra d'un pi, a prop de la font de la Guineu, ni jugarien a fet i amagar a la cova d'en Magí. No farien guerres de pinyes ni tampoc cabanes entre els arbres. L'incendi d'aquell estiu ho havia cremat tot.

Els ocells havien fugit i havien deixat un silenci estrany; això ho feia molt més trist encara. El grup avançava amb el cor encongint, recordant la por i la incertesa d'aquells dies que van haver d'abandonar les seves cases quan les flames, ferotges, s'acostaven al poble.

- No us aparteu del camí - els va demanar l'Hèctor, el seu tutor -, de tant en tant encara es trenca alguna branca i podria ser perillós!
- A més, si us hi fixeu bé - va observar l'Elena, la guarda forestal que els acompanyava -, veureu que comencen a germinar algunes llavors, i els arbustos ja estan rebrotant. Si volem que el bosc es recuperi aviat, no convé que trepitgem la zona. El més important, ara, és tenir cura del sòl, del terra, sabeu?

Es van aturar uns instants i van observar amb atenció. Era veritat! La vida s'obria camí entre el carbó. Un bri d'herba per aquí, quatre fulles tendres per allà... Fins i tot, van descobrir una dent de lleó, que, tot i ser petitona, destacava, tan groga, enmig de la negror.

El bosc és resilient de mena! - va deixar anar l'Hèctor, meravellat -. Passi el que passi, es recupera! Necessitarà uns quants anys, això sí, però, si el deixem fer tranquil, creixerà més fort i ho farà més preparat per al canvi climàtic.

- Nosaltres l'ajudem una mica –va explicar la guarda–. Aquests dies hem escampat palla pel sotabosc, sobretot a les zones on hi ha pendent. Així, quan arribin les pluges de tardor, l'aigua no s'emportarà la terra cremada muntanya avall, i les plantes i els arbres que neixin arrelaran millor. També deixem farratge en llocs estratègics, perquè els animals que tornin, trobin alguna cosa per menjar...
- I què ha passat amb aquell arbre d'allà? –va preguntar en Tian, que s'havia despistat del grup–. Per què no es va cremar?

Uns metres més avall, en un prat socarrimat, s'alçava un freixe centenari, tot verd, que havia sobreviscut al desastre. Era com una illa envoltada de mar o un oasi perdut enmig del desert.

- Ostres, sí! –va exclamar l'Hèctor–. Com ha estat això?
- Oi que sorprèn? –va somriure l'Elena–. A veure si en descobriu el misteri!

Van continuar caminant, mentre intentaven esbrinar com era que el foc li havia passat de llarg.

- Potser l'arbre és màgic, i per això no es va cremar!
- O el vent el va protegir envoltant-lo amb un remolí, com un huracà.
- No, no... Segur que un helicòpter bombarder li va llançar tota l'aigua damunt, i amb la dutxa, els bombers el van salvar!

De sobte, de lluny, es van sentir uns esquellots.

- Són les vaques del Sebastià! - va cridar tot el grup a la vegada.

Coneixien bé el pastor; les seves filles anaven a la classe dels petits de l'escola. El dia de l'incendi, estava ben preocupat pel seu bestiar. Quan van veure arribar les vaques sanes i estàlvies, ho van celebrar. Se les veia contentes, encara que segur que als prats no hi devien trobar gran cosa per menjar. S'havien passat tot aquell temps tancades i ja podien sortir a passejar. Les seves tifes eren molt importants, ara, més que mai! Per això, de moment menjaven a l'estable, però les cagarades les feien al camp.

- Ho heu encertat! - els va felicitar la guarda -. Les vaques són el secret! Es veu que els encanta l'ombra d'aquest freixe. És tan gran que hi caben totes, i s'hi passen llargues estones remugant. A sota ja no hi creix l'herba; ni a sota ni al voltant, i per això les flames el va encerclar, però no el van poder tocar.

- Llavors, es pot dir que les vaques del Sebastià són unes bomberes molt animals, oi? - va deixar anar l'Hèctor.

Tothom va riure l'acudit, però, ben mirat, no anava gens errat. L'Elena els va explicar que els ramats són els millors tallafocs que hi ha i que, si investigaven una mica, trobarien altres vaques bomberes pel món, i cabres, i ovelles, i fins i tot, rucs i cavalls. Que de fet, sempre ho havien estat, però, en els últims temps, la ramaderia havia canviat molt i, per desgràcia, cada dia n'hi havia menys pasturant.

- Ja em direu què hi fan tantes vaques tancades en macrogranges! Les necessitem al camp! - va rondinar.

Quan les famílies van conèixer la història del freixe i les vaques bomberes, es van quedar de pedra. Els estius eren cada cop més calorosos i calia trobar una solució abans no tornés el foc. Així va néixer la BAPI: la Brigada Animal de Prevenció d'Incendis. En formaven part les vaques bomberes del Sebastià, les ovelles de la Montse, les cabres de Can Pinyol i els ruquets de Can Matas. Pasturaven pels prats més amagats i pels racons més enrevessats del bosc, sobretot allà on el risc era més elevat. Només els faltava portar botes i casc!

Gràcies a la BAPI, el bosc es mantenia net i segur. La gent del poble n'estava orgullosa i agraïda, i deien que la llet, la carn i els formatges sortien molt més bons i eren encara més sans.

4. Els tres desitjos

«Pataxof! Pataxof!» - una colla de submarinistes es van deixar caure a l'aigua.

«Glu-glu-glu-glu-glu...» - les bombolles els embolcallaven, nervioses, buscant la superfície, mentre s'endinsaven al mar amb els seus vestits de neoprè i les bombones d'aire comprimit a l'esquena.

Aquella immersió no era com les altres: aquesta vegada no es tractava de veure peixos i corall, sinó de fer neteja. El fons marí era ple de deixalles: bosses de plàstic, ampolles, tovallolletes, xarxes velles de pescadors, taps, llaunes, raspalls de dents... Navegaven a la deriva, suspeses a l'aigua i arrossegades pels corrents; reposaven amagades entre la posidònia o les roques fins que un peix o una tortuga les confonia amb una medusa i se les menjava, o es desfeien a trossets convertint-se en microplàstics.

Bussejaven de tres en tres, omplint els sacs amb tot el que trobaven. De sobte, la Mirna va veure alguna cosa que feia pampallugues i va fer senyals als companys perquè la seguissin. Era una llàntia que brillava com un mirall, i la van arrencar d'on estava entaforada, amb penes i treballs.

Quan va ser l'hora, van tornar cap a la barca.

- Voldria quedar-me la llàntia - va comentar la Mirna -. Als meus fills els encantarà!
- Ja te la pots quedar, que és millor reutilitzar que reciclar! - li va respondre un company.

La va embolicar amb una tovallola i la va guardar.

- Hola, mama! - van cridar en Marc i en Joel, quan va arribar a casa.
- Mireu què hem trobat entre les roques...
- És una llàntia màgica com la del conte d'Aladí! - va exclamar l'avi, que havia cuidat els nets mentre ella era al mar -. A la vostra mare li encantava de petita. Sempre me'l demanava!

- Ens l'expliques?

L'home, que en sabia molt, d'explicar històries, es va asseure al sofà amb els nens a la falda i va començar: «Vet aquí una vegada...».

La Mirna va aprofitar per esbandir l'equip de busseig i mentre l'estenia a la terrassa...

«Barrabum, xim-pum!», es va sentir al menjador. Va entrar a correccueta, i allà mateix, surant en un mar de fum, hi havia un geni. Era alt com un Sant Pau i tot ell de color blau. Duia un turbant mig enrotllat al cap, bombatxos i una armilla brodada amb fil daurat. Feia cara de males puces, com si estigués enfadat. En Marc i en Joel s'abraçaven a l'avi espantats.

- A veure, qui ha estat? - va preguntar el geni amb una veu potent.
- Jo explicava un conte als nets i... - va xiuxiuejar l'avi - . He fregat una mica la llàntia i...
- Càsum l'olla! Però qui m'ha tret del mar?
- Ah, això, ella! - la van assenyalar tots tres.

El geni se la va mirar de dalt a baix, malhumorat.

- N'estic ben fart, de la gent! Ho voleu tot per vosaltres. Us creieu el melic del món! - va remugar -. I jo que pensava que estava ben amagat! Però m'heu trobat, i ja no hi ha remei, hi estic obligat! Us haig de concedir tres desitjos, però, escolteu-me bé: només es faran realitat si són altruistes de veritat.

«Plof!» - i va desaparèixer.

- Caram, quin mal geni que gasta aquest geni, oi? - va murmurar l'avi, per sota el nas.
- Ha dit que podem demanar tres desitjos! Tres, tres, tres! - els nens saltironaven d'aquí cap allà.

De seguida es van posar d'acord amb el primer: la Mirna volia un cotxe nou, el que tenien era massa vell; l'avi es delia per un viatge a l'estranger; en Marc feia temps que somiava amb un patinet elèctric, i en Joel volia un dron d'última generació. Així que li van demanar diners.

«Flaix!» - un llampec de llum blava va il·luminar tota la sala.

- Desig concedit! - es va sentir pel bec de la llàntia.

La Mirna de seguida ho va comprovar: al banc hi tenia euros a milers. Van comprar tot el que van voler i més. I, per complir la condició del geni, els diners que van sobrar els van donar a una fundació que ajudava les persones que vivien al carrer.

La sorpresa va arribar l'endemà: no hi havia ni dron ni cotxe ni viatge ni patinet. Tot s'havia esfumat, excepte els diners que havien donat.

- Quin geni més pocatraça! - es van queixar els nois.

- La veritat és que hem pensat més en nosaltres que en els altres... - va reconèixer l'avi -. Ho farem millor amb el segon desig.

No els va costar gaire decidir:

- Volem un carril bici a la nostra ciutat!

- Que sigui el més gran i espectacular que s'hagi vist mai!

- L'enveja de tothom!

- I que ens quedi prop de casa, sisplau!

«Splum!» - hi va haver una explosió de fum.

- Desig concedit!

L'endemà al matí, «cling-cling-cling!»: ja tenien les bicicletes a punt! Van sortir de casa amb el casc posat i van buscar el carril bici per tota la ciutat. Ni rastre! No el van trobar.

- Potser ens hem tornat a equivocar... - murmuraven, amb cara de pomes agres.

Aviat va deixar de ser un misteri. Tothom parlava del mateix: aquella nit, com per art de màgia, algú havia construït un carril bici gegant que connectava tots els pobles i les ciutats del voltant! Totes les ciutats menys una: la seva.

- Apa, geni, com t'has passat! - es va queixar la Mirna.

- Jo ja us vaig avisar... - va ressonar a l'interior de la llàntia -. Els desitjos es faran realitat només si són altruistes de veritat.

Tan sols els en quedava un, i aquesta vegada volien fer-ho bé.

- I si demanem que netegi el fons marí? - va proposar la Mirna.

- Sí! - van fer els nens entusiasmats -. Que tregui totes les deixalles que hi ha!

- El mar és de tothom - va afirmar l'avi -. Aquesta vegada, segur que funcionarà!

«Plim-plim-plim!» - va anunciar una campaneta llunyana.

- Desig concedit!

El que va passar després, ningú no s'ho esperava! El mar va escopir muntanyes de deixalles. Primer s'acumulaven a les platges i, quan no n'hi van cabre més, van ocupar places i carrers.

- El mar ha quedat ben polit! - va celebrar l'avi -. Però, com ho farem ara? No ens queda cap més desig!

La llàntia havia desaparegut, el geni es va tornar a amagar i ja mai més ningú no el va trobar.

5. La més bonica del món

Hola, em dic Rita, i us vull parlar de com vam aconseguir que un mirall encantat entengués que la bellesa no es pot mesurar: ni en quilos, ni en centímetres, ni de cap altra manera, i que, en realitat, la persona més bonica del món no existeix.

I com hi va arribar, aquest mirall, a la meva vida?, us deveu preguntar. Doncs resulta que tinc unes mares una mica friquis a qui els encanta col·leccionar objectes estranys, i un bon dia el van trobar en un mercat de segona mà. Dos euros, els va costar! Us ho podeu creure? No m'estranya que fos tan barat, perquè era tan lleig, el pobre!

Perdoneu, això últim se m'ha escapat! En tot cas, com diria l'Eloi, un dels meus millors amics: a mi no em va encantar. En realitat, no hi ha coses lletges; n'hi ha que ens agraden i n'hi ha que no, i d'això tracta aquesta història.

Com us anava dient, el mirallet no devia encantar a gaire gent. Que li possessin aquell preu... Excepte a les meves mares, que el van trobar fabulós i segur que n'haurien pagat molt més.

- Aquest trasto no el vull a la meva habitació, eh? - els vaig dir de seguida que me'l van ensenyar.
- Però si és increïble! Te l'has mirat bé? - em van intentar convèncer.

Només d'imaginar-me aquella cosa en una de les meves parets ja se'm posaven els pèls de punta. «Que no! I no és no!», i ho van entendre. El van deixar en un racó, el de «les coses que encara no tenen lloc» (i que potser no en tindran mai).

I, com vaig saber que es tractava d'un mirall encantat? Doncs perquè un dia em va parlar: «Vols que et digui qui és la més bonica del món?», em va preguntar amb la seva veu de majordom de castell medieval. Us ho imagineu? No, segur que no... Vaig fer un bot que una mica més i m'encasto al sostre. Quin ensurt!

Em vaig amagar darrere del sofà.

- Què passa? Que no ho vols saber, nena? - hi va tornar.

La veu venia d'allà on era, i el vidre li brillava d'una manera especial. No en tenia cap dubte: era ell qui em parlava. M'hi vaig acostar de puntetes i quan vaig ser al davant es va presentar. Em va explicar que era màgic. Deia que era un dels pocs miralls que sabien parlar i que, a diferència dels altres, que endevinaven el futur o podien reflectir què passava a qualsevol lloc del planeta, ell era capaç de detectar la bellesa i podia saber, en tot moment, quina era la persona més bonica del món. Havia treballat per a gent molt important, sabeu? Fins i tot per a una família reial, la d'una tal Blancaneu.

- Au, va, digues, qui és la més bonica? - vaig caure al parany.

- La Carol és la més bella - va respondre tot seguit.

- La Carol, dius? I per què ella?

- Doncs perquè és alta i prima...

Haig de reconèixer que em va deixar ben pansida. Què voleu que us digui; hauria preferit sentir el meu nom i no el de la Carol! Anem a la mateixa escola, i és veritat que és alta i prima. Jo també la trobo bonica, però, «la més bonica»? Potser no n'hi ha per a tant!

Aleshores, vaig pensar que si menjava menys m'aprimaria i seria jo la més bonica. Durant unes setmanes vaig fer veure que no tenia gana: no m'acabava ni el dinar ni el sopar, i cada dia regalava el meu esmorzar. Per semblar més alta, em vaig calçar les vambes de plataforma que el tiet m'havia regalat per l'aniversari. Ho feia d'amagat, perquè les meves mares sempre deien que deformaven la columna i que m'hi podia fer mal. «Per lluir s'ha de patir!», va dir la meva àvia per ajudar, però no hi van estar gens d'acord i es van enfadar.

El meu pla va funcionar a la perfecció i em vaig aprimar, però l'àvia tenia raó: la gana em pessigava l'estómac i a mig matí em quedava sense energia. Estava sempre de mal humor. El cap em feia voltes i a vegades em marejava. I no us penseu que les vambes hi ajudaven gaire tampoc: no podia córrer, ni jugar... Un dia em vaig torçar el turmell i una mica més i me'l trenco!

- Digues, mirallet, qui és ara, la més bonica? - li vaig tornar a preguntar.

- La Valentina. Ella és la més bella!

- La Valentina? Però... però... no has vist que m'he aprimat?
- Sí, però és que ella sembla una princesa, tan blanca i delicada! Té els ulls blaus com el cel i la cabellera llarga i daurada.

L'hauria trencat d'una pedrada allà mateix! L'esforç que havia fet no havia servit per a res! Si vaig néixer a l'Àfrica, jo! I tinc la pell ben fosca i els cabells com el carbó! I què me'n dieu dels ulls, eh? Si els tinc de color marró! Quin desastre!

Per sort, aquella tarda, l'Eloi i la Khadija van venir a casa i es van quedar a berenar. Quan els vaig parlar del mirall, el van voler conèixer.

- Mirall, mirallet: quin és el nen més bonic del món? - va provar l'Eloi.
- El més bell de tots és en Marcel. Has vist que fort que està?
- Escolta, tu! - la Khadija s'hi va encarar -. Qui t'ha dit que la bellesa es pugui comparar?
- Això, això! Que potser hi ha alguna màquina que la pugui mesurar? - va preguntar l'Eloi -. Oi que no?
- A veure, jo, només he donat la meva opinió - va respondre l'espill, tot ofès -. Sou vosaltres que me l'heu demanat!

I bum! Tenia raó!

- Doncs mira, no s'hauria d'opinar sobre els cossos de la gent! I punt! - vaig exclamar.
Les meves mares sempre ho diuen això, i ara entenc per què!
- Cada persona és bonica tal com és - va continuar la Khadija -. La bellesa no depèn de l'alçada, ni del pes, ni del color dels ulls, de la pell o els cabells.
- La bellesa és a l'interior - va fer l'Eloi -. És a través dels somriures, de la mirada, de l'escalf d'una abraçada...

Va ser així com vam convèncer el mirallet i ja no ha opinat mai més, i el més important: nosaltres tampoc no li hem demanat.

I quan algú se li posa davant, sempre diu el mateix:

- Mira't amb bons ulls i digues: què és el que més t'agrada de tu?